

Kázání na Boží hod vánoční 2012, Huslenky Mirjam, služebnice Páně (Lk 1,26 - 38)

Milé sestry, milí bratři,
v mém oblíbeném filmu *Univerzální uklízečka* říká farář z kazatelny tento vtip: „*Povídá Duch svatý Bohu Otci a Synu: Před dvěma tisíc lety jsem na zemi navštívil jedno pěkné židovské děvče. A představte si, lidé si o tom povídají dodnes...*“

Ano, opravdu si o tom dodnes povídáme. Co se to však vlastně tehdy před těmi dvěma tisíci lety stalo, že je to pro nás dodnes aktuální, že se nám dokonce i víc než jindy v roce slušně zaplní celý farní sál (jako v neděli) nebo i celý kostel (jako dnes)? Co se to tehdy v tom Judsku, nebo spíš v Galileji, vlastně odehrálo?

Na první poslech nic světoborného. Ten příběh začíná vlastně docela banálně. Byla jedna dívka, docela obyčejná holka, které říkáme Marie, Maria. I když doma jí říkali spíš *Mirjam*, protože to byla židovka ... Těžko říct, jestli byla vůbec dost stará na vdávání - nejspíš ani ne; mohla být tak ve věku našich konfirmandek... Také ji hned neprovdali, ale prozatím jen zasnoubili – muži jménem *Josef David*.

Ještě dřív, než se s Josefem potkala, však Mirjam navštívil Anděl Páně. To už jako docela senzační věc vypadá - no řekněte, koho z vás kdy navštívil anděl? Jenže, žádná senzace - alespoň z počátku - to nebyla. Nikdo o tom totiž nevěděl. Byli přítomni totiž jenom oni dva - Boží posel a Maria.

A anděl Marii pověděl, že se jí narodí dítě, syn - a bude velice významný. Dokonce významnější než kdokoli jiný ve světě. Tak významný, že bude nazván Synem Nejvyššího, Synem Božím ...

Možná si nyní řeknete – no, proč ne. Kdo z nás by nechtěl, aby naše děti byly významné a proslulé, aby dosáhly těch nejvyšších met, aby se o nich – samozřejmě, že v dobrém – hodně mluvilo. Jenže Marii, ač byla docela mladinká, na tom cosi nesešlo ...

Možná už to ne, že by tak významné mělo být zrovna její dítě. Vždyť sama je jenom obyčejnou dívkou odkudsi z Galileje, z Nazareta, odkud nikdy nikdo významný nevzešel. A potom - a to jí bylo asi trochu trapné andělovi vysvětlovat - *milý anděle, aby se něco narodilo, tak k tomu je jaksi předtím potřeba ...* no, však víte, k tomu jsou prostě potřeba dva ... možná si říkala, že andělé jsou v těchto věcech neobyčejně natvrdlí, anebo že v nebi nemají povinnou sexuální výchovu.

Ačkoliv Mariiny argumenty byly celkem logické, anděl má na ně pádnější odpověď: u lidí se možná takové věci nedějí, ale **u Boha není nic nemožné.**

Ano, u lidí se možná neděje to, že by se staré neplodné ženě, jako byla příbuzná Mirjam Alžběta, narodilo dítě, které nikdo nečeká. Anebo že by se panně narodilo dítě, které naopak s nadějí očekávají generace a generace úpěnlivě věřících. Ale u Boha to možné je – je-li to jeho vůle.

Právě Boží vůle se měla narozením Mariina syna naplnit. O tom, co je Boží vůle, máme možná zkreslené představy. Myslíme si, že Boží vůle je to, co se děje nebo to, co se stane.

Když někde spadne letadlo, když někdo onemocní, nebo když se stane nějaké neštěstí, říkáme si: Je to Boží vůle.

Ale není. Bůh je přece dobrý a nechce, aby se lidem stávaly zlé věci. Neštěstí, která se ve světě i lidem dějí, jeho vůlí nejsou. Proč bychom se přece potom modlili „*bud' vůle tvá*“? Neštěstí přece nikomu nepřejeme. Boží vůle je to, co se dít má a může - záleží přitom také trochu i na nás, zda se Boží vůle dít bude.

Anděl Marii neklade žádnou otázku, ale přece je zřejmé, že se Maria rozmyslela. A mohla se andělovi a Pánu Bohu docela dobře vymluvit. Mohla říci, že se na to necítí, že ještě není plnoletá, a poslat anděla za tatínkem, ať to s ním raději ještě celé probere. Mohla říci, že je jenom obyčejná dcérka z Galileje, z Nazaretu, a že se do takovýchto velkých věcí nechce montovat. Mohla říci, že není ve staršovstvu a že se necítí kompetentní se k tomu vyjádřit. Nebo naopak mohla říci, že je ve staršovstvu a ať to raději rozhodne sborové shromáždění. Mohla na anděla vyvaleně koukat a neříkat nic, nebo předstírat, že té andělské řeči vůbec nerozumí. Mohla zkrátka použít tisíc a jednu podobných výmluv - ale ona na místo toho řekla: „**Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.**“

Proto je Mirjam - Maria ikonou i pro nás evangelíky. Ne proto, že by byla jiná, než ostatní dívky, dokonalá, bezhříšná, dokonce snad sama narozená z panny ... Ale právě proto, že byla stejná jako všichni ostatní - a přece se z úkolu, který jí byl svěřen, nevymluvila. Díky ní se ve světě tehdy mohla opravdu projevit vůle samotného Boha ...

Jak to bylo dál, dobře víme. Co bylo intimním rozhovorem mezi Božím poslem a Marií se díky dvěma drbnám - evangelistům Matoušovi a Lukášovi - rozneslo do celého světa. A my si o tom dodnes povídáme. A věříme a vyznáváme, že v tom Mariině Synu do světa opravdu přišla naděje pro celé stvoření i pro každého z nás. Neboť on je ten vyvolený Mesiáš, který přišel, aby nás a celý svět zachránil z temnoty a dal nám naději na věčný život.

Modlitba: Pane Bože, dej ať se nevyhýbáme úkolům, které pro nás chystáš. Dej, ať přijímáme odpovědnost za tento svět, za druhé lidi i za své vlastní činy a slova. Dej, ať zkoumáme, co je tvá vůle a tuto vůli naplňujeme – tak, aby i skrze nás mohlo do tohoto světa přicházet tvé království. Bud' v tom naší pomocí ze své milosti a vyslyš nás, když k tobě společně voláme:

**Otče náš,
který jsi v nebesích,
posvět' se jméno tvé,
přijď království tvé,
bud' vůle tvá,
jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes
a odpust' nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého,
neboť tvé je království,
moc i sláva, na věky.
Amen**